

Terroristák az Újszövetségben

Már Jézus korában is léteztek olyan társadalmi csoportosulások Izráelben, amelyek a vallás mögé bújva, Isten nevében hajtottak végre erőszakos tetteket. **3. oldal**

Minden ugyanaz, és mégsem

Az emmausi tanítványok története arról beszél, hogyan tapasztalhatom meg a gyógyulás és a megerősödés útját az élet válságaiban és terheiben. **4. oldal**

Bebörtönzött anyakönyvvezető

Amerikában most először börtönöztek be egy állami hivatalnokot, mert lelkiismereti okból nem állította ki a házassági anyakönyvi kivonatot két férfinak. **7. oldal**

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2016. JANUÁR 17. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

ÉLFOGLALNI VALÓ FÖLD

„Te megvénültél, igen megöregedtél, pedig még igen sok elfoglalni való föld maradt” – mondja Isten Józsuének. Mennyi szeretet, figyelem és gondoskodás van ebben a mondatban! Isten nem hazudik Józsuének, nem hízeleg: megöregedtél, Józsué, elfáradtál a szolgálatba, de én így is szeretlek! Repülnek az évek, elsuhanak az évtizedek, és még olyan sok munka lenne Isten országában, az anyaszentegyházban, a családban, a magyar nép között. Még a legelkötelezettebb, még a leghűségesebb gyermeke is Istennek megöregszik, elfárad. A megvénülés és elfáradás természetes velejárója a szolgálatnak. Aki dolgozik, az elfárad. És hibázik. Mert a hiba, a tévedés is

a szolgálat, a munka velejárója. Csak az nem hibázik és fárad el, aki nem tesz semmit. A hitvalló ember tudja, hogy az idő türelmes, szelíd, de kérlelhetetlen hatalom. És azt is tudja, hogy szolgálatát nem tudja befejezni, a gonoszságnak, bűnnek és istentelenségnek még sok földje maradt elfoglalatlan, Isten ígéjének ragyogása nélkül. Megöregedtünk, de maradt munka, szolgálat erre az évre is. Nem is az a baj, ha Istennek gyermekei megöregednek és elfáradnak a szolgálatban, hanem az, hogy sokszor úgy tűnik, nincs kinek átadni a szolgálatot. Hiányzik a következő generáció, a fiak, az unokák, akik tovább vigyék Isten országának harcát.

ÜGYÜNK-E A MIGRÁNS-KÉRDÉS?

Miközben e sorokat írom, átkeltem Peténél a határon. Oda-vissza 30-30 perc legalább a várakozási idő a megszokott 0-5 perc helyett. Az ok: szigorított ellenőrzés a migránsok miatt.

Egy évvel ezelőtt az orosz-ukrán konfliktussal volt tele a sajtó. Ha valaki a „migráció” kifejezést hallotta, nagy valószínűséggel a volt szocialista országokból nyugat felé tartó munkaerő-áramlásra gondolt. Nyáron azután pár nap alatt az Európát előzőnlő afrikai és közel-keleti migránsok kerültek közép-pontba, tartósan elfoglalva a hírek között az első helyet. Azóta mindenki találhatott kedvére való magyarázatot a helyzet kialakulására, hiszen igen sokszínű a migráns-kérdés megítélése a teljes és feltétlen elfogadástól a teljes és feltétlen elutasításig. Most egy olyan megközelítéssel próbálkozok, ami talán közelebb áll hozzánk, mint a főként nyugati sajtóból átvett hírek, elemzések.

Kezdjük egy fogalom tisztázásával: kívülálló. *Kívülálló az, aki nem érintett egy ügyben. A kívülálló szeret beleszólni dolgokba, mert kockázat nélkül teheti. Kívülállót kérdeznek meg olyankor, amikor a belső értékek válságba kerülnek (nekem úgy tűnik, hogy Európa, miután elveszítette keresztény értékkeit, kétségbeesetten keresi a kívülállók kegyeit).* (folytatás a 2. oldalon)

ÜGYÜNK-E A MIGRÁNS-KÉRDÉS?

(folytatás az 1. oldalról)

Anyaszentegyházunk gyakorlata nem enged beleszólást kívülállóknak belső ügyeinkbe. A lekipásztor nem egy futballmeccsen fogja megbeszélni a templomfelújítást, sem a presbitérium a papválasztást (ha mégis, ott nagy a baj az értékekkel). Fel kell tenni hát a kérdést: kívülállók vagyunk-e migráns-kérdésben? A válasz egyértelműen: nem! Minden nap, és előre láthatóan hosszú távon életünk részévé lett.

Akkor vizsgáljuk meg a kérdést református magyar szemmel. Mit tanít hitünk és történelmünk befogadásról, együttélésekről, elzárkózásról?

A mi Urunk Jézus Krisztus parancsa szerint dolgunk elmenni és tanítvánnyá tenni minden népeket. A muszlimok dolga a Korán szerint le- vagy meggyőzni a hitetleneket. Csupán olvasat kérdése, melyik utat választják. Ne feledjük, alig pár száz éve még Krisztus nevében irtották a pogányokat világszerte európai hadak, ha nem éppen egymás ellen harcoltak felekezeti, vagy egyéb ürügy mentén. Elképzelhető-e keresztény és muszlim békés egymás mellett élése? Rövid távon talán, hosszú távon csakis saját értékeik feladásával, vagyis keresztény/muzulmán voltuk megtagadásával. Mind a mai napig nem tudhatjuk az Európába özönlő muzulmán migránsok igazi célját. A Korán Al-Imrán fejezetének 54. verse ismeretében („Allah a legjobb Csel-szövő”) minden okunk megvan az óvatosságra.

1541-ben I. Ferdinánd megkísérelte elfoglalni Buda várát, biztosítva ezzel a Habsburg-uralmat Magyarországon felett. A magyarok segítségére érkezett Mehmed bég mintegy 50 000 fős seregével. Az ostrom nem sikerült. Augusztus 29-én Mehmed már ünnepelni hívta a magyar főurakat táborába. Közben janicsárjai feltűnés nélkül beszivárogtak a várba, és rövid küzdelem után elfoglalták azt, 150 esztendőre három részre szakítva az országot. A mai európai gondolkodás szerint előítélet, ha ezek után gyanakvással tekintünk a beszivárgókra. Eleink szerint élet-halál kérdése...

Európa elveszítette keresztény hitét, ezzel együtt pedig jövőjét is, hiszen meg nem született gyermekeit feláldozta a jólét oltárán. Most muzulmán bevándorlótól várja jóléti öregségének biztosítását. Unokái sorsa nem érdekli, mert unokái nincsenek. Mi azért helyettük is vigyázzunk és imádkozunk unokáink bölcsői felett.

SZATMÁRI ELEMÉR, PUSZTADARÓC

KI ÉRTI MEG AZ IDŐKET?

„Az örökkévalóságot is az emberi értelem elé tárta.” (Préd 3,11)

Az emberi életet nagyon meghatározza az idő. De ki érti meg az időt? Sok a tennivalónk. Az idő repül. Életünk különleges eseményei nem térnek többé vissza. Az idő egy olyan folyam, amely magával ragad bennünket. Órák... napok... hónapok... évek... Az idő gyorsan telik.

És mégis, a Prédikátor könyvében levő ének (Préd 3) nem az idő múlásáról szól. Nem arról, hogy milyen kevés van belőle. Gyorsan telik, és egyre öregebbek leszünk, de a Prédikátor nem erről énekel. Mi az időt hónapokban, órákban, percekben mérjük, és azt mondjuk, hogy az idő pénz. A Prédikátor itt a 3. részben levő énekében nem így látja: nem a gazdasági érték, hanem az emberi élet minősége jut kifejezésre.

SZEMLÉLŐDÉS

A Prédikátor egy szemlélődő ember. Előbb vizsgálódik, mintsem hamar ítélné. Sok mindent észrevesz és megjegyez. Arra figyel, ami körülötte történik: emberek születnek, és emberek halnak meg. Új terveket szőnek és valósítanak meg, mások csalódást keltenek. Vannak, akik nevetnek, és vannak, akik sírnak. Mindennek megvan a maga ideje. Ideje van a vetésnek, és ideje van az aratásnak. A Prédikátor mindezekre egy bizonyos távolságból néz. A maga világát, a mi világunkat mint-ha kívülállóként nézné. Térdre hullva imádkozik, hogy a rendelkezésre álló időben segíteni tudjon, hogy a köveket eltakarítsa, és ne a másik ember megkövezésére használja. Így tisztítja meg szívét a rossz cselekedetektől, a durva szavaktól, mert ez az élet nem arra való, hogy a köveket egymásra dobáljuk. A Prédikátor ezt ismeri fel! Nem egymást elítéli, és egymásról rosszat mondani!

MÉRLEGELVE

Most már az a kérdés, hogy felfogjuk-e mind ezt, megértjük-e az időket? Különböző ítélet-

ként hangzik felénk: nem értitek az időket? A Prédikátor nagyon realista. Jól mérlegel. Látja, hogy ebben a változó világban minden arra mutat, hogy nem értjük a dolgok menetét. Gyakran a hívők sem értik. Ezért kell nekünk az Írásokat tanulmányoznunk – minél jobban, ahogy csak tehetjük, hogy megérthessük az idők szavát. Mert a háttérből hangzik Jézus vádló kérdése: „Miért nem ismeritek fel ez időt?” (Lk 12,56b – új fordítás).

Erről három dolgot mond a Prédikátor. Istennek hatalma van, hogy jó időket adjon nekünk. Aztán: az örökkévalóságot az értelmünk elé tárta. (A holland Bibliában így írja ezt: Az örökkévalóságot a szívünkbe helyezte.) A hajlamot, hogy az időket megértsük. És végül: amit Isten tesz, az nem múlik el. Ő az a többlet, amit mi nem értünk, és nem is érthetünk meg. A mi értelmünk korlátozott, de a Prédikátor tanít bennünket, hogy vizsgáljuk meg a világ eseményeit, és figyeljünk ez idő marandó dolgaira.

FELÜLRŐL VALÓ NÉZŐPONT

Ez időben fogod helyreállítani az országot? (a mennyország) – így kérdezték a tanítványok a Feltámadottat. Az idők vagy a lehetőségek az Atya kezében vannak – mondja Jézus. Ti vesztek erőt, minekutána eljő a Szentlélek.

Ezt jelenti az időt megérteni? Igen! Abban a tudatban élni, hogy erőt kap az ember a Szentlélek által. Isten sok mindent elrejtett előlünk, de Lelkének erejével gazdagít meg bennünket. Ezt jelenti, hogy az örökkévalóság a szívünkben van, vagy amiképpen Károli írja: az örökkévalóságot az emberi értelem elé tárta. Ez az a másik lehetőség, a felülről való perspektíva. Az örökkévalóságot emberi értelemmel úgy foghatjuk fel, úgy érthetjük meg, ha Isten Lelkével élünk. Ha Isten Lelke munkálkodik bennünk. Így az eseményeket és az idő múlását már más megvilágításban látjuk. Mélyen bennünk ott van az ígélet: eljön Isten Királysága, Isten Országa.

CSOMAY ÁRPÁD

TERRORISTÁK AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

A terrorizmus árnyékként kíséri végig az emberiség történetét. Már Jézus korában is léteztek olyan társadalmi csoportosulások Izraelben, amelyek a vallás mögé bújva, Isten nevében hajtottak végre erőszakos tetteket saját véleményük ellentmondást nem tűrő kinyilvánítására.

Az Újszövetségben két ilyen szélsőséges nézeteket valló, fanatikus vallási csoportról is olvassunk: a zélótákról és a szikáriusokról.

Jézus egyik tanítványáról, Simonról két ízben is tudósít Lukács evangélista, akit nyíltan zélótának nevez (Lk 6,15 és ApCsel 1,13), és egyértelműen megkülönbözteti őt Simon-Pétertől ezzel a megnevezéssel. Máté és Márk evangélista inkább származására összpontosít, és nem politikai nézeteire, ezért a megkülönböztetés kedvéért kananeusnak nevezi őt – Mt 10,4; Mk 3,18.

Josephus Flavius zsidó történetíró (kb. Kr. u. 37-100) írásaiban részletesen beszámol róluk. Júda rabbi és Cádók, a farizeus Kr. u. 6 körül szólította fel a zsidókat a Róma elleni aktív ellenállásra. Az ellenállást a Quirinius (Czirénusz – Lk 2,2) helytartó idején elrendelt népszámlálás váltotta ki, ami Jézus születésekor már javában zajlott. A népszámlálás ugyanis mindig az adókövetés mértékének megállapításához volt szükséges. Isten népe felett viszont csak az Úr uralkodhat, ezért nem tűrheték, hogy a választott nép a Római Birodalom rabszolgája legyen. Minden erejükkel, utolsó vérükig és leheletükig lázadniuk kellett hát ellene!

Flavius maga is ebben az elvakultságban látja a szekta erejét. Szabadságuk iránti szenvedélyük tette őket „legyőzhetetlenné”. Nevük is erre utal: buzgó, szenvedélyes. Szilárdan hittek abban, hogy ügyük szent, ezért Isten is melléjük áll, és a végső győzelem már csak idő kérdése.

Az elnyomókat és a velük együttműködő zsidókat ellenségüknek tekintették. Kivégzéseket önkényesen, a Nagytanács (Sanhedrin) engedélye és jóváhagyása nélkül is elkövettek. A római hatalom keményen fellépett ellenük, de szenvedéseiket büszkén vállalták a nép szabadságának érdekében.

A zélóták még ennél is radikálisabb csoportjaként működtek a szikáriusok (tőrösök), akik a ruhájuk alatt hordott rövid tőről kapták a nevüket. Politikai gyilkosságokat és merényleteket követtek el, de ők az utca emberét is támadták (!), hogy így a kollaboránsokat elretentsék az együttműködéstől. Fényes nappal, különösen a nagy ünnepek táján tevékenykedtek előszeretettel. Előre kiszemelt áldozatukat a tömegben leszárták, majd a gyilkos fegyvert eldobva azonnal elvegyültek a riadt sokaságban.

A Törvényt szigorúan betartották, de elvakultságuk nem ismert határt. A rómaiaknak nem fizettek adót, pénzüket sem használták. Nem léptek át olyan kapu alatt, aminek tetején pogány istenséget ábrázoló szobor vagy dombormű volt. Nem volt biztonságban egy zsidó sem, aki rómaival fogott kezét, de annak a rómainak is meg voltak számlálva napjai, aki lát-

ta az istentiszteletet, de utána nem metélkedett körül. Anyagi szükségüket pedig rablással fedezték.

Pál apostolt egy alkalommal úgy akarták eltenni láb alól, hogy szikárius vezetőként feladták a római hatóságnál, de az apostol Félix helytartó előtt csakhamar tisztázta magát (ApCsel 21,37-38). Egyes biblíamagyarázók szerint Barabbás, akit Pilátus Jézus helyett bocsátott szabadon ugyancsak a szikáriusok közé tartozhatott (Mk 15,7). Ennek fényében Pilátus ajánlata, miszerint a nép választhat kettjük közül, politikai síkra tereli a kérdést: a galileai Jézus-Messiaszt választják, aki a bűntől való szabadulást hozza el, vagy pedig Barabbást, akiben a forradalom és az ellenállás olthatatlan tüze lángol, aki bátran adja életét, hogy elűzze a rómaiakat?

Júdás Iskáriótes (a latin sicariusból), Jézus árulója szintén közéjük tartozhatott, amit még neve is megőriz. Árulásában elkeseredése is szerepet játszhatott, amiért Jézus nem a rómaiakat elűző uralkodóként lépett fel, hanem a társadalmi változások Messiasaként az embert akarta megváltani, és nem a rendszert, amiben az ember él! Talán ezt a fellépést akarta kikényszeríteni Júdás azzal, hogy cselekvésre kényszeríti a Mestert a Gecsemáné kertben (amire mellékesen Péter is hajlott volna, hiszen kardot ragad, és levágja a főpap szolgálójának fülét! – Jn 18,26).

Az erőszakos tettek mindig a hiteltelenségről tesznek bizonyosságot! Aki kardot ragad, hogy érvényre juttassa Isten országát, az még mindig nem érti az Atya akaratát, és valójában a sajátját akarja kikényszeríteni Urától. Isten nem küld minket „szent háborúba” az Ő nevében, Jézus nem hadvezérként jár előttünk, de tanítványai között, lám, a harcos természetűek is elférnek!

Isten királyságát nem kell és nem is lehet erővel kikényszeríteni vagy siettetni, mert az már megérkezett Jézus Krisztusban! Talán nem olyan, mint amilyet mi megálmodtunk? Az nem az Ő hibája!

TOKÁR SÁNDOR

ISTEN SAJÁT FEGYVERE

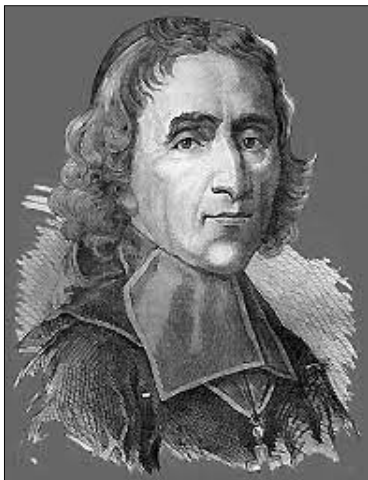
„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkessel!” – írja Zakariás próféta. Zakariás idejében Jeruzsálem romokban hevert. Az emberek csüggedten ültek életük romjai felett. Ekkor az Úr meglátta egy arany gyertyatartót a prófétával. A gyertyatartó tartályát folyamatosan töltik fel, és az olaj tovafolyik a gyertyatartó hét karjába. A menora, a gyertyatartó egy jel, amely Isten Szentlelkére utal. Ez a világosság elűzi a sötétséget. Nem erővel és nem hatalommal tehát, hanem az én Lelkessel.

Nehéz leckét kaptunk? Mi magunk szeretnénk cselekedni. Isten azonban határvonalat húz. Nekünk nem kell tenni semmit sem. Mi akkor cselekszünk a leghelyesebben, ha engedjük, hogy Isten Lelke munkálkodjék bennünk. Ugyanis ilyenkor látjuk meg, hogy nagyon kevés az, amit mi istentiszteletként tehetünk a szolgálataink alkalmával. Mi sokszor csődbe jutunk. Ilyenkor kell megadnunk magunkat, és megüresítve magunkat figyeljünk az Ő hangjára. Ilyenkor jön segítségünkre a Szentlélek. Lépésről lépésre, napról napra, egész életünkben ezt fogjuk tapasztalni.

Jézus ezt mondta: „Én vagyok a világ világossága.” (Jn 8,12). A világosságnak az a tulajdonsága, hogy szétterjed, szétárad. Krisztusban éppen ezt a mély titkot találjuk meg. Neve nem csak a Földközi tenger környékén lett ismeretes. Az Ő neve mint futótűz terjedt el az egész világon. Az első pünkösd alkalmával, a Szentlélek kitöltésekor kezdődött meg Isten inváziója az egész világra nézve. Nem erővel, sem hatalommal, hanem Isten Lelkével. Ez az Isten „fegyvere”.

Reménységgel és szent váradalommal tölt ez el bennünket? Isten csodálatosan munkálkodik. Az Ő világossága ragyog, az Ő fénye tündököl az egész világon. Izrael fegyverzetei között van a hétágú gyertyatartó. Aki volt már Izraelben, az láthatta, hogy ott áll a Knesset (a parlament) épülete előtt a nagy menora. Ott el lehet olvasni Izrael történetét és ezt az Igét (Zak 4,6) is. Ott áll ez az Ige, ott van jelen Jeruzsálem központjában. A menora még nem ég. Nincs még olaj benne. Imádkozzunk, hogy Izrael, mint Isten népe, Isten nevét hordozza. Mózes is így imádkozott: „Ó, bárcsak az Úr egész népe próféta volna és nekik adná Lelkét az Úr!”

C. Á.

FRANÇOIS FÉNELON:

VALAKI

„Aki valaminek tarja magát, az nem igazán alázatos, mint ahogy az sem, aki önmagának akar valamit. Az alázatos, aki olyannyira megfélelkezik magáról, hogy soha nem is gondol magára, aki nem magával foglalkozik, aki belül egészen kicsi, aki semmin sem bántódik meg, úgy, hogy türelmesen el ne viselné, aki úgy beszél önmagáról, mintha másról beszélne, aki nem tesz úgy, mintha megfélelkezne magáról, amikor csordul-tig van önmagával; aki úgy adja ki magát a szeretetnek, hogy nem vizsgálja, alázatból vagy gőgből teszi-e, aki elégedett azzal, ha nem tartják alázatosnak... Mindig szeretnénk valaminek látszani; gyakran keressük a feltűnést az ájtatosság közepette, miután feltűnést keltettünk azokban a dolgokban, amelyeket odahagyunk. És miért? Azért, mert minden állapotban megkülönböztetett bánásmódot igényelünk.

Aki azonban alázatos, az nem keres semmit; számára egyet jelent alázatosnak vagy megvetettnek lenni, mivel nem tulajdonít semmit sem magának, s engedi, hogy azt tegyenek vele, amit akarnak. Sokan vannak, akik a külső alázatot gyakorolják, mégis messze távolodtak a szív alázatától, amelyről most beszéltem. Minél inkább megalázkodni vélnek, annál biztosabbak felemelkedésük felől. Aki észreveszi, hogy megalázkodik, még egyáltalán nincs a helyén, mert ez minden megalázkodásnál lejjebb van. A magukat megalázni vélő személyek sok dicsőséget aratnak, ám az alázatnak ez a módja gyakran csak a dicsőség rejtett keresése.”

MINDEN UGYANAZ, ÉS MÉGSEM

A Szentírásban, Lukács evangéliumában szereplő emmausi tanítványok története valami olyasmiről beszél, ami feltétlenül nekünk szól. Lényeges téma: hogyan tapasztalhatom meg a gyógyulás, megerősödés útját életem válságai-ban, nehéznék tűnő jövőndő terheiben.

Akkor érthetjük igazán ezt a történetet, ha az emmausi tanítványok belső tapasztalatai felől vizsgáljuk meg. Hiszen, ami akkor történt a tanítványokkal, hasonlíthat ahhoz, amire ma is vágyik sok vigasztalhatatlan szív, illetve jövőt kereső emberi lélek. Induljunk hát az úton, és erősödjön a jobb holnapba vetett reménységünk! A történet elején azt olvassuk, hogy ketten mennek az úton, teljesen rossz irányba: Jeruzsálemtől Emmaus felé. Nyilván ennek is oka van: csalódtak. Ami eddig számított életükben, az elveszni látták. Amiben reménykedtek, számukra érvényét veszítette. Dühöt, lesújtó szomorúságot éreznek. Úgy érzik, a sors becsapta őket, értelmetlennek gondolják utóbbi éveiket. A lelki béke, az addigi meggyőződés felbomlik. Érzések zúrzavara keríti őket hatalmába: szomorúság, fájdalom, gyász, harag, félelem, de a remény is, hogy esetleg mindez csak egy rossz álom.

A gondolat, ami éppen uralja aktuális életüket: „el innen”. Eltávolodni mindentől, ami addig volt. El az eddigiektől, ha minden összeomlott – talán minden ember, így az olvasó számára is megtapasztalt érzés. Ők azért indulnak útnak, hogy valami másra találjanak. Váltani, változni akarnak. A zarándokutak is a változásról szólnak. Az elindulás, az utazás rejtett célja a változás. Az útközben megtapasztalt idegenség lehetőséget nyújt arra, hogy fölfedezzük önmagunkat. Az út során élénk kerülő újdonságokkal szembesülő önmagunkat ismerjük jobban és jobban.

Aki útra kel, elindul, megtette az első lépést a megoldás felé. Nyitott lesz valami olyanra, ami addig idegen volt, ez után pedig megoldás lehet számára. Az is igaz, hogy ketten mennek az úton. Jó, hogy nem egyedül, van kivel megosztani az élményeket, de mindketten ugyanarról beszélnek, mindketten ugyanabba a rossz irányba haladnak, és egyikük sem képes a remény megcsillantására. Ezért kell a harmadik, akinek valódi személye még észrevehetetlen. De jelen van, és jelenléte nélkülözhetetlen a megoldás szempontjából. „Hívjuk, vagy sem, Isten jelen van”. Gyakran csak visszatekintve, egy-egy út végén látjuk, hogy mikor teljesen elveszetteknek, egyedülinek éreztük magunkat, Ő akkor is nagyon közel volt hozzánk. Hát nem vigasztaló-erősítő ez a tény is?!

Útközben néhány életbe vágó kérdést is meg kell hallanunk. Olyan kérdések ezek, melyekre nincs csípőből adott válasz. Inkább gondolkodásra, önismeretre indítanak. Mit ér az életed? Mit jelent számodra az életutad, és hová vezet ez téged? Ezek a kérdések az úton va-

ló, időszakos megállásra készítetnek. Szükség van erre is. Nem szabad a megterhelésen csak úgy átlépni. „Meg kell szólaltatni azt, ami az életet zsákutcába juttatta, ami csalódássá lett”. Az okot, az igazságot ki kell mondani.

Ebben a megállásban lehetőséget adunk a „kísérőnek”, hogy mellénk állhasson. Ha mellénk áll, jó lenne bízni is benne. Csak olyan emberben, Istenben bízunk, aki legalább azokon a szenvedéseken is átment, amiket nekünk is végig kellett élnünk. Olyanban bízunk, „aki azonosul sorsunkkal, bajainkban is velünk van”. Isten szenvedett, magára vetette a mi szenvedéseinket. Bizhatunk Benne. Érdekes, de sokszor éppen ez a kérdés: miért engedi meg a szenvedést? Szemünk az Ő ügye, ezért vette azt magára, ezért ért meg minket, és ezért hihetjük, sőt tudhatjuk: meg is szabadít, megoldást nyújt minden kérdésünkre! A szenvedés átvágja az életterveinket, de újat, minőségibbet, tartósabbat ad helyettük. Az „úton” az ismert, olvasott, elméletben rajtunk átfutott ígéretet a szabadításról megtapasztalt valóságá válhatnak.

A tanítványok is felismerik Jézust. A szenvedés, a csalódás, a kételkedés után is érvényes, működik az „együtt vacsorálás”. Sőt. Az elkészített, „betáplált” tanítás-tudás lép műkö-

désbe általa. A két tanítvány frissítve újraindulnak. Mert „az út célja, nem az együttlét, hanem az újraindulás”. Az emmausi tanítványok Jeruzsálembé térnek vissza. Oda mennek, ahonnan azelőtt menekültek. Az válságuknak, csalódásuknak helye volt azelőtt. Megszakadtak hitt életükhöz térnek vissza. De már nem a rossz irányt folytatják, hanem valami újat. Visszatérnek életükben, hétköznapjaikba, munkájukhoz... Minden a régiek látszik, olyannak, amilyen volt, és mégis minden megváltozott. Vagy inkább, ők lettek mássá, és ez változtatott meg mindent. Miért ne lehetne ez a mi történetünk is, mely által másként, lelkesebben és lelkesítőbben látunk mindent ebben az új évben?!

(Izidor Baumgartner-Major Judit nyomán)

KÉRLEK, SEGÍTS!

Mi is az a segítség? Az evangélium egyik megjelenési formája a világban. Az életet segítő Istenbe vetett hit gyakorlatba ültetése. Vagy egy másik szempont szerint a segítség válasz arra, hogy ember mivoltunk velejárója a segítségre szorulás.

Az elesettség, a segítségre szorultság a csecsemőkortól, időskor velejárója. Van egy időszak az életünkben, amikor úgy tűnik, hogy fiatalok és erősek vagyunk, nincs szükségünk segítségre. Ebből hamar kijózanodik az ember.

Ma talán többet kell ezt magyarázni, de régebben magától értetődő volt a kölcsönös segítségnyújtás. Vidéken, kisebb falvakban még mindig él a magától értetődő közös munka, például termék betakarítása idején. Bár, sajnos már itt is egyre csak kopik a kaláka fénye. Változik az emberkép. Ma már az önállóság, önmegvalósítás ideálja kapja a több hangsúlyt. Ma már nehezebben vesszük igénybe mások segítségét, mert nem akarunk a terükre lenni. Sőt, az is előfordul, hogy a mai ember kudarcként éli meg, ha mások segítségére szorul.

A másik oldal is változott. Nem magától értetődő a segítségnyújtás sem. A professzionális segítők (mentős, tűzoltó, orvos, stb.) ugyanakkor, sok esetben erejükön felül kell teljesíteniük, „segítsenek”. Ez kiegészítés, érzéketlenség váláshoz vezethet. Azért mégis van az emberben valami, ami arra sarkall, hogy segítsünk. Akár úgy is nevezhetnénk ezt a valamit, hogy „segítési ösztön”, de talán még pontosabb, ha az irgalom lelkének, a Szentlélek bennünk való

erejének tekintjük. Mondjuk, ha valaki megbotlik mellettünk az utcán, utána kapunk, még akkor is, ha ennek következtében mi is elvesztjük az egyensúlyt. Bennünk van a másik felé való odafordulás drága ösztöne, csak az ember szeretné kiirtani magából.

Azt is el kell mondanunk, hogy a segítség mögött különféle indítékok állnak. Mindegyik közös alapja az, hogy a segítőknek haszna van belőle. Például segíték, hogy úrrá lehessenek saját tanácsalanságomon, bizonytalanságomon. Meglátogatok egy beteget, és nem tudok csak úgy ülni az ágya mellett. Egy idő után tenni is akarok valamit érte: felrázni a párnáját, be-, vagy kitakarni... Oldom saját feszültségemet azzal, hogy számomra is megfogható módon segíték neki. Vagy, „aki segít, jó ember”. Így jobban elnyerhetem környezetem elismerését. Sőt, igazolhatom az önmagamról alkotott képemet is. Így a segítség már az önértékelés növelését is szolgálja.

De az is előfordul, hogy a segítség egy fajta figyelemelterelés a saját problémákról. Amíg segíték, addig sem kell saját gondjaimmal foglalkoznom. És még egy érdekesség, melyet szintén jó megfontolni. A segítség „hierarchikus kapcsolatot” is jelent. Mindig a valamiben „erősebb” segít az ugyanabban a dologban „gyengébb”, hátrányosabb helyzetben levőnek. Ezért a segítség lehet jó, de lehet a másikat megalázó, gúzsba kötő uralkodás is. Nem baj az, ha a segítség a segítőknek is hasznára van, sőt. De mindez akkor halad a jó irányba, ha nem válik öncélúvá.

(Hézszer Gábor nyomán)

JAJ, EGYÜTT A CSALÁD!

Ha összegyűl a család, ott bizony a konfliktusok is megjelennek. Hirtelen változik az összegyűlt család hangulata: egy megjegyzés, aztán gyors szóváltás, sértődés... Miért? Hogyan lehetne mindezt kezelni?

Azok az emberek harcolnak legtöbbször egymással, akik közel élnek egymáshoz. A másik viselkedésében tapasztalt legkisebb másság az, ami két ember között az ellenségeskedés érzését kelti. Azért van ez így, mert a másságot, különbözőségeket sokkal könnyebben észre vesszük, megjegyjezzük, mint a hasonlóságokat.

A sok közös dolog közül a családtagok is a másságot hangsúlyozzák inkább, mert a legtöbben egyediek szeretnének lenni, vagy amikor régen még szórakoztatónak tartott szokások lassan kezdenek az idegeinkre menni. Például az, amikor a nagybácsi már sokadjára meséli el ugyanazokat a történeteket, s mindenkinek feszülten kell figyelnie – másról nem is lehet beszélni.

Vagy a tolakodó, túlzott személyeskedés, mikor a rég látott rokon elmondja, hogy ki milyen, kinek hogyan kellene élnie... és termé-

szetesen, az ő meglátása a helyes, a többiek – az érintettek csak magyarázkodnak, és persze mindenben tévednek. Vannak, akik mindig passzivitásba menekülnek, hogy soha ne kerüljenek konfliktusba környezetükkel. De ez nem üzhető a végtelenségig. Nem lehet mindig mindenkinek megfelelni.

Minden családban vannak konfliktusok, de ahol van egy központi, közös családi érték, ott nagyon hamar elsimulnak ezek. Ez a központi érték pedig az Isten színe előtt való megállás, a közös bibliaolvasás és imádkozás kell legyen. Ahol ez hiányzik, ott egyik konfliktus éri a másikat.

A családnak kulcsszerepe lehet e konfliktus kezelésében, a feszültség enyhítésében. Tanácsos ezt elkezdni már a testvérek gyermekkorában. A családtagok látogatása, vagy vendégül látása szempontjából lelkileg is szükséges készülni az ünnepre. Emlékeztessük magunkat arra a sok hasonlóságra, jó és meghitt dologra, ami összeköt minket egymással.

SZERETET – SZERETETLENSÉG

Megtörök a lélek, felborul a világ rendje, csúf csapás éri a lelket, és megszületik bennünk a gondolat, hogy az igazságvágy még nem elég ahhoz, hogy véget érjen az örök gyűlölet. Forró lángok és kemény fagyok váltják egymást, fellegekkel és tűző nappal van beborítva az ég, szeptember van, mégis a tavaszt várjuk, megpróbáljuk elbinni, hogy minden szakadozó felhőben ott van az égi jel; az elidegenedett emberi lelket gyógyítani tudó égi jel.

Az emberi élet nem lehet a szűk kör rezervátuma, az emberi élet célja, hogy magunk köré gyűjtsük azokat, akikért a Teremtő megalkotott. Nincs választóvonal az emberek között, csak az emberek próbálják elválasztani egymástól magukat. Az ember egy olyan alkotás, ami örök lehet, ha maga az ember is teremtménynek tekinti magát és szereti Teremtőjét.

Az, aki megpróbál szeretetben élni, nem biztos, hogy tudja mi a szeretet. A szeretet ott kezdődik, ha valaki megtapasztalja, hogy az szereti, akit ő is szeret. Az, aki egyszer már szeretett, és őt is szeretették, tudja, mit kell tenni azért, hogy a szeretet számára időtlené váljon.

Minden ember maga a szeretet. Az, akit nem szeretnek, legtöbb esetben amitt van, mert azt éppen ő maga akadályozza, vagy nehezíti meg. Ilyen esetekben az emberben van valami, ami ellene van, van valami, ami megfosztja a szeretet gyönyörűségétől. Boldog ember az lehet, aki megélt már olyan pillanatot, amikor szeretett és szerettek, amikor nem csak érzelmi világában, hanem tudatának mélységeiben is ott élt az odaadás. A szeretet a tökéletesség földi teremtménye, a létezés gyökere, a lélek éltető üzenete.

Aki szeret, mindenkét és mindent szeret. Aki nem tudja mi a szeretet, a szerelem, a bizalom és az odaadás, az nem él emberi életet.

A szeretet titka, hogy felismerd: nem te vagy a fontos, hanem a másik. Ha ugyanazt teszi a másik is, az már szeretet. Nehéz eljutni a szeretetig, de könnyű visszaesni a szeretetlenségbe. Az ember alkalmas a lélekvesztésre. Aki nem tud feledni, megbocsátani, elfogadni, együtt érezni, az nem tud szeretni sem. A szeretet nem csak érzés, hanem döntés és vállalás. Az ember életében nincs nagyobb megtartó erő, mint a szeretet létezése.

ELEK GYÖRGY

HÍRFOLYAM

OMBOD – Szatmári eme. Befejeződött az ombodi református templom külső felújítása és a bejárat lépcsőinek eltüntetése, hogy a tolószékések is bemehessenek a templomba. A templom akadálymentesítésére a Diakónia Keresztyén Alapítvány, a svájci HEKS és az osztrák Diakónia Austria „Vajon az ember van a templomért vagy a templom az emberért?” című közösen kiírt pályázata révén került sor. (*frissujsg.ro*)

KAPLONY – Nagykárolyi eme. Az ősz folyamán a Kaplonyi Református Egyházközség templomában megoldották a padok melegítését. A templomi padokra rászerelt és kárpittal bevont fűtőelemek a meleget biztosítják, hogy a gyülekezeti tagok télen kellemesebb körülmények között hallgathassák Isten igéjét az amúgy igen hideg templomban. (*Friss Újság*)

NAGYKÁROLY. A nagykárolyi egyházmegye utolsó negyedévi lelkészértekezletén Sógor Árpád, a kolozsvári teológia ifjúsági lelkésze tartott előadást a lelki-gondozói munkában hatékonyan alkalmazható, általa kidolgozott sakkerápiás módszerről. Ugyanakkor háláját fejezte ki amiatt, hogy sok fiatal választja ezen egyházmegyéből is a kolozsvári lelkész-képző intézetet, továbbra is nagy szeretettel és bizalommal várják térségünk fiataljait az oktatási intézménybe. (*karolyirefegyhaszmege.ro*)

ÉRMELLÉKI – Érmelléki eme. Utolsó negyedévi lelkészértekezletét tartotta az Érmelléki Ref. Egyházmegye nov. 10-én. Bogdán Szabolcs krasznai lelkész „A lelképásztori élet mélységei” címmel tartott előadást. Látogatást tettek az egyházkerület küldöttei: Dénes István generális direktor és Vinczéné Pálfi Judit misszió előadótanácsos; bemutatásra került az egyházkerület által kiadott, a presbiterképzésben és gyülekezeti bibliórás csoportok építésére kiválóan használható Emmaus-kurzus is. (*ermellek.blgospot.com*)

MAGYARKÉC – Érmelléki eme. Nov. 21-én rendezték meg a IX. Egyházkerületi Bibliaismereti Vetélkedőt, amelyen az egyházmegyei szakaszok győztesei: Szinerváralja (Nagybányai eme.); Mikola (Szatmári); Érendréd (Nagykárolyi); Magyar-kéc (Érmelléki); Hodos (Bihari); Temesvár-Belváros (Temesvári); Kraszna (Somlyói); Dészháza (Zilahai); ill. hivatalból a tavalyi első helyezett: Érszöllős (Érmelléki eme.) vett részt. A dobogós helyeket Magyar-kéc, Kraszna és Érszöllős szerezte meg. (*Bihari Napló*)

A SZÍVEKEN KOPOGTATOK

Evangelizáció volt Biharszentjánoson novemberben. A lelkek ébresztésének, Isten üzenetének átadásának és a hit erősítésének drága alkalma volt ez a gyülekezetben.

ECSEDI ÁRPÁD LELEKÉPÁSZTOR

Már a kezdet is csodálatos és lélekemelő volt, hiszen a messzi Máramaros vidékéről, Koltóról jött el Ecsedi Árpád lelképásztor társam kedves feleségével és a kórusral. A kórusban nem csak koltóiak, hanem a szomszéd településről, Katalinból is voltak.

A Koltó-katalini lelképásztor Mt 25,1-13 alapján hirdette az Igét. Áldott, Isten Lelke által vezérelt szolgálat volt. Több mint 200 ember hallgatta szolgálatát. Az eszes és a bolond szüzek várják a vőlegényt. Virrasztanak. Mi várjuk-e Jézust? Tudunk-e virrasztani? Az Igében kopogtatásról is szó van. Ők a bolond szüzek, akik az olajvásárlás után be szeretnének jutni a menyegzőbe. De már nem lehetett! Most még Jézus kopogtat szívünk ajtaján – mondta Ecsedi Árpád. Most még hívogat, de ha nem engedjük be, akkor tovább megy...

Figyelmesen hallgatta a gyülekezet az igehirdetést, és én hiszem, hogy sokan elgondolkoztak azon, hogy Jézus most az ő szívükön kopogtat.

A Koltó-katalini kórus csodálatosan énekelt Fülöp Gábor tanár, karnagy vezetésével. Szép, kifinomult hangok csendültek meg a templomunkban, és mi úgy éreztük, hogy az angyalok énekeit halljuk, olyan szép volt. A kórus gyönyörű szolgálata után lelképásztor testvérünk meghívott minket a kórusunkkal együtt, hogy jövő évi nemzeti ünnepünkön (márc. 15.) Koltón szolgáljunk.

Istentisztelet után szeretetvendégség volt a kultúrotthonban. Boldogan beszélgettünk azokkal a szeretett testvérekkel, akik kétszer is fogadtak, mint legátust Koltó-Katalinban. Már akkor megtapasztaltam, hogy milyen nagy szeretet van szívükben, mindennek előtt az Úr Jézus iránt. Ezért jutott nekem is bőségesen ebből a szeretetből. Az áldott együttlét után közösen énekeltek: „Az Úr vezessen végig az úton...” De jó látni, hogy az Úr vezet a Koltó-katalini testvéreinket is a szolgálat útján!

Aztán este Mező Miklós lelképásztor prédikált, aki Kárpátaljáról jött hozzánk evangelizálni. Ő a Jel 3,14-22 alapján szolgált esten-

MEZŐ MIKLÓS LELEKÉPÁSZTOR

ként. Isten kegyelméből kenegette szemünket szemgyógyító kenőccsel az igehirdetések által, felajánlotta a Jézus által felkínált tiszta, fehér ruhát. Megtérésre, ajtonyításra hívott bennünket. A Krisztusban levő gazdagságra hívott fel. Aztán felmutatta, hogy az Úr azokat feddi meg, akiket szeret. Jézus velünk akar vacsorálni – mondta lelképásztor testvérem, és hiszem, hogy akik komolyan veszik Jézus felhívását, és alázattal járulnak a szent asztalhoz, mind megélik, átélik ezt a boldogságot Jézussal, és majd a mennyben mint győztesek beülhetünk az Ő királyi székébe.

Négy esteli szolgálat után elérzékenyülve vettünk búcsút Mező Miklóstól, aki Tiszaföldváron folytatta az evangelizációt, ahol Szász Zoltán lelképásztor szolgál. Hisszük, hogy még Kárpátalján is fogunk találkozni, ahova meghívást kaptunk.

Meggazdagodtunk az Ige által, és áldjuk az Urat ezekért az alkalmakért. Az Úr neve legyen áldott mindenért!

VIATOR

17 MILLIÓ KERESZTYÉN SZAKÍTOTT AZ AMERIKAI PRESBITERIÁNUS EGYHÁZZAL

A hatalmas ellenállást az amerikai Presbiteriánus Egyháznak az azonos neműek felé tett engedelményi váltották ki. „Isten férfit és nőt teremtett, ebből nem engedünk” – jelentették ki a gyülekezetek képviselői.

A több mint 34 000 gyülekezetben élő keresztyén világos és határozott álláspontra helyezkedett ebben a mind nagyobb hullámokat verő kérdésben. A National Black Church Initiative (Nemzeti Fekete Gyülekezet Mozgalom) mára már minden kapcsolatot megszakított a Presbiteriánus Egyházzal mivel tiltakozni akar az egyház korábbi, a melegházasságot elfogadó döntése ellen.

Anthony Evans tiszteletes, a Nemzeti Fekete Gyülekezet Mozgalom elnöke szerint a téma kettéválasztja a Presbiteriánus Egyházat, amely felekezetnek a gyökerei az európai kalvinizmus-

ból erednek: „Nekünk semmi dolgunk nincs a melegházassággal. Ezért ha már csak foglalkozunk is vele, az Isten Igéjének önkényes megváltoztatása.” – mondja Evans tiszteletes.

Nemrég az amerikai Presbiteriánus Egyház jóváhagyta az intézkedést, amely szerint módosították a „Szabálykönyvet”, amely most már elfogadóbb hangnemet tartalmaz a melegházasságról szólva. Előtte a „Szabálykönyv” a házasságot „egy férfi és egy nő szövetségére” korlátozta, most ezen a megfogalmazáson nyihitettek.

A Nemzeti Fekete Gyülekezet Mozgalom maga nem egy egyház, hanem egy tagság, amely magába foglal rengeteg keresztyén felekezetet, és kampányt folytat az afroamerikaiak megsegítéséért. Evans hozzátette, hogy a Presbiteriánus Egyház tagjait többé nem látják szívesen saját központjaikban, estjeiken.

VIATOR

BEBÖRTÖNZÖTT ANYAKÖNYVVEZETŐ

Mióta zöld utat kapott a homoszexuálisok házassága Amerikában, most először börtönöztek be egy állami hivatalnokot, mert nem volt hajlandó kiállítani a házassági anyakönyvi kivonatot két férfinak.

Egy szürke hivatalnok ügye tartja lázban az Egyesült Államokat – számol be a valasz.hu oldal. Miután az amerikai Legfelsőbb Bíróság az egész országban zöld utat adott az azonos nemű párok frigyének, egy Kentucky állambeli anyakönyvvezető, bizonyos Kim Davis nem volt hajlandó kiállítani a házassági okiratot egy homoszexuális párnak. Mint mondta, keresztyén hite ezt nem teszi lehetővé, és még a jogi retorziókat is vállalta elutasító döntése miatt.

A bíró munkaköri kötelességének megszegése, egy kötelező érvényű szövetségi jogszabály be nem tartása, valamint a házasság lehetőségének megtagadása miatt börtönbüntetést szabott ki rá.

Az eset kirobbanása óta Amerika azon vitaközik, hogy Kim Davis megérdemelt, vagy pe-

dig példáulanul aránytalan büntetést kapott-e, illetve kötelezhető-e egy állami tisztviselő arra, hogy – különösen egy ilyen, az egész társadalmat végletesen megosztó kérdésben – a hitével ellentétes eljárásához adja a nevét. Amiként például egy orvos a világ számos országában megteheti, hogy ne végezzen abortuszt, úgy sokan azt szorgalmazzák, hogy például egy étterem vezetésének legyen joga visszautasítani, ha egy meleg pár esküvőjére tőlük rendelnének vacsorát.

A mostani helyzet annyival összetettebb, hogy itt köztisztviselőről van szó, akinek kötelessége betartania az állam törvényeit. Megoldásként felmerült, hogy ha ő nem hajlandó részt venni az azonos nemű párok összedásában, akkor majd megteszi a helyettese. Bonyolítja a képet, hogy a nő ügyvédje azt mondta, álláspontja szerint Kim Davis engedélye nélkül nem lehet érvényes a helyettese által kiállított papír. Az ügybuzgó bíróság viszont a napokban épp azzal bocsátotta szabadlábra a nőt, hogy nem gátolja meg kollégája ténykedését, máskülönben vissza kell mennie a börtönbe.

HÍRFOLYAM

BUDAPEST. Átadták a Magyarországi Református Egyház zsinatának tudományos, pedagógiai és szeretetszolgálati díjait nov. 19-én Budapesten. A Doktorok Kollégiuma által odaitélt „Aranygyűrűs teológiai doktor” díjat pedig Kozma Zsolt és Buzogány Dezső után újabb kolozsvári teológus vehette át: Geréb Zsolt, a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet professzor emeritusa, a nagyváradi Partiumi Keresztyén Egyetem korábbi rektora. (MTI/Kronika)

BUDAPEST. A Kárpát-medencei ref. iskolák 2010 óta minden év végén adománygyűjtést szerveznek a Kárpát-medencei Református Oktatási Alap céljaira. Idén is három célt szolgál a gyűjtés: a végvárprogram magyar ref. óvodák és általános iskolák indításában segít; a megmaradási program a ref. intézmények működését támogatja; a Magyar Bibliatársulattal együttműködve pedig minden Kárpát-medencei refis kilencedikét megajándékoznak egy újfordítású Bibliával. (reformatus.hu)

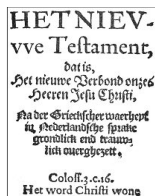
GRAND RAPIDS. Az Amerikai Református Egyház (RCA) november végén osztotta meg honlapján főtítkára gondolatait a jelenlegi migrációs helyzetről. Ne hagyjuk, hogy a félelem és a terrorizmus retorikája visszatartson bennünket a vendégszeretet, a jóvevényekkel való törődés gyakorolásában – fogalmaz Tom De Vries, aki a nemrégiben az Amerikai Egyházak Ökumenikus Tanácsa által kiadott menekültügyi nyilatkozatot is idézi. (reformatus.hu)

DEBRECEN. Teológiatörténeti Műhelykonferenciát rendeztek nov. 20-án a Debreceni Református Hit tudományi Egyetemen. A munkába becsatlakozott a Partiumi Keresztyén Egyetem, Sulyok István Teológiai Tudományok Intézete is. A konferencián az erdélyi univerzalista teológia, a finn-magyar kapcsolatok történetéről; Ravasz László és Szász Domokos teológiai gondolkodásáról; Farkas Sándor munkájáról; Tisza István hazája iránti hitvallásos szolgálatáról szölk előadások. (drhe.hu)

KOLOZSVÁR. „Jézus Krisztus »kicsiny nyája« és a világ egyetemes történései” címmel ünnepi szimpóziumot tartottak dec. 2-3-án a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben a 100 éve született Juhász István (1915-1948) teol. tanár emlékére. A tudományos ülés referátumai, a személyes emlékezések mellett sor került Juhász István: „Jézus Krisztus egyháza. Az egyháztörténet vázlata” című tankönyvének bemutatására is. (proteo.hu)

ÉVFORDULÓ

JAN VAN UTENHOVE (1516–1566)

450 éve, 1566. jan. 6-án hunyt el Jan van Utenhove flamand ref. teológus, Johannes á Lasco lengyel reformátor munkatársa. Elmenekül Flamandföldről (1544);

Angliában gyülekezetet szervez a menekülteknek (1550); a londoni holl. gyűl. presbitere. Flamandra fordítja az első teljes Újszövetséget (1556); a Zsoltárokat (1566); J. á Lasco több művét (1551); *Emdeni Káté* (1546), *Compendium doctrinae* (1550), *Londoni hitvallás* (1551), *Forma ac ratio* – egyházi rendtartás (1551).

NATHAN SÖDERBLOM (1866–1931)

150 éve, 1866. jan. 15-én szül. Nathan Söderblom svéd lutheránus teológus, vallástörténész, a fenomenológiai vallástudomány atyja, Luther-kutató, az első ökumenikus konferenciák szervezője, Nobel-békedíjas (1930). Párizsi lp. (1894-1901); uppsalai (1901-14), lipcei egyetemi tanár (1912-14); uppsalai érsek (1914-31). Az Egyházak Világtanácsa elődszervezetének tekinthető *Life and Work* (Élet és Munka) mozgalom alapítója, ökumenikus világkonferenciájának szervezője (1925).

KARÁCSONY SÁNDOR (1891–1952)

125 éve, 1891. jan. 10-én született Karácsony Sándor egyetemi tanár, pedagógiai író, néplélektani kutató, lapszerkesztő. Középiskolai tanár Kassán (1918), Bp-en (1919); a pedagógia professzora Debrecenben (1934-50). Bekapcsolódik a *Keresztény Ifjúsági Egyesület* munkájába (1919); a *Magyar Evangéliumi Keresztény Diákszövetség* elnöke (1945); a *Magyar Cserkészszövetség* tb. elnöke (1945). Társaslélektani felfogása szerint a nevelés tanár és diák életközösségében lehetséges csupán.

ISTEN TETTEINEK HIRDETÉSÉRE ELHÍVOTTAN

IMAHÉT A KRISZTUS-HÍVÓK EGYSÉGÉÉRT – 2016

„Arra hívtunk, hogy az Úr nagy tetteit hirdessük!” (1Pt 2,9)

Bibliaolvasás: „Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket, akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.” (1Pt 2,9-10)

1. nap – NE MARADJON A KŐ A SÍRNÁL

Ez 37,12-14 Íme, felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem.

Zsolt 71,18b-23 Istenem, hatalmad és igazságod a magas égig ér.

Róm 8,15-21 Szenvedünk vele, hogy megdicsőüljünk általa.

Mt 28,1-10 Nincsen itt, mert feltámadt amint megmondta.

2. nap – ELHÍVOTTAN AZ ÖRÖM HIRDETÉSÉRE

Ézs 61,1-4 Az én Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek.

Zsolt 133 Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!

Fil 2,1-5 Tegyétek teljessé örömetem azzal, hogy ugyanazt akarjátok. Ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete.

Jn 15,9-12 Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljes legyen.

3. nap – TANÚSKODÁS A KÖZÖSSÉGRŐL

Jer 31,10-13 Megjönnek majd, és ujjonganak Sion magaslatán.

Zsolt 122 Kívánjatok békét Jeruzsálemnek! Legyenek boldogok, akik téged szeretnek.

1Jn 4,16b-21 Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, s a testvérét viszont gyűlöli, az hazug.

Jn 17,20-23 Teljessé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem.

4. nap – A HÍVÓK SZENT PAPSÁGÁNAK HÍVATÁSA EVANGÉLIUM HIRDETÉS

1Móz 17,1-8 Ábrahám lesz a neved, mert sok nép atyjává teszlek.

Zsolt 145,8-12 Kegyelmes és irgalmas az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy.

Róm 10,14-15 Hogyan higgyenek abban, aki-ről nem hallottak?

Mt 13,3-9 A többi mag viszont jó földbe esett és termést hozott: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit.

5. nap – AZ APOSTOLOK KÖZÖSSÉGE

Ézs 56,6-8 Az én házamat az imádság házának fogják majd nevezni, minden nép számára. Zsolt 24 Ki mehet föl az Úr hegyére?

ApCsel 2,37-42 Ők pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.

Jn 13,34-35 Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én is szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!

6. nap – VAN EGY ÁLMOD?

1Móz 37,5-8 Hallgassátok csak meg azt az álmod, amelyet láttam!

Zsolt 126 Olyanok voltunk, mint az álmodók. Róm 12,9-13 A testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők.

Jn 21,25 Maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket.

7. nap – EGYÜTT IMÁDKOZVA

Ézs 62,6-7 Falaidra, Jeruzsálem, öröket állítottam. Soha ne hallgassanak, se nappal, se éjjel! Zsolt 100 Ujjongjatok az Úr előtt az egész földön. Szolgáljatok az Úrnak örömmel!

1Pt 4,7b-10 Legyetek bölcses és józanok, hogy imádkozhassatok.

Jn 4,4-14 Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.

8. nap – EGYSÉGÉRT ÉGŐ SZÍVEK

Ézs 52,7-9 Milyen kedves annak az érkezése, aki örömhírrrel jön a hegyeken át! Békességet hirdetsz, örömhírt hoz.

Zsolt 30 Te gyászatot örömmre fordítottad.

Kol 1,27-29 Milyen gazdag e titok dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közzétette van.

Lk 24,13-36 Mózesről, meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az írásokban róla szólt.

